

kan sige. De sønderjydske Landsdele har jo haft deres egen Udvikling i de Aar, de ikke tilhørte Danmark, og at kalde det et Brud paa en Udvikling, at vi lykkeligt faar de sønderjydske Landsdele tilbage, hvor der findes nogle kommunale Sparekasser, er dog et højest mærkeligt Udtryk. De er der, og i og for sig kan jeg ikke se, at det ikke stemmer med Sparekassens Idé, at der gives offentlige Sparekasser. Jeg er slet ikke vis paa, man kender det jo fra andre Lande, at Udviklingen ikke maaske gaar i Retning af, at man faar saadant noget som kommunale eller statslige Sparekasser — det har jo ogsaa været drøftet mange Gange. Nu er disse Kasser der, og jeg er ganske enig i, hvad den ærede sidste Taler udtalte, at det, der siges imod dem, nemlig at under Krigen stod de private Sparekasser sig bedre, har ikke meget paa sig. Det ligger simpelt hen i, at Krigslaan og saadant blev forlangt tegnet og betalt af de offentlige Sparekasser, som Myndighederne havde al Magt over, medens man ikke paa samme Maade kunde gaa til de private Sparekasser. Der er ikke noget her at bebrejde de offentlige Sparekasser, og hvis der i Sønderjylland er en Trang til, en Tilbøjelighed til at beholde dem, og det er den Vej, Udviklingen gaar i de sønderjydske Landsdele, er det dog meget betænkeligt at sætte sig derimod. Man kunde dog holde Muligheden aaben, og maaske kunde det tænkes, at man saa ogsaa i andre Dele af Danmark kom ind paa den Vej. Men hertil kan man naturligvis sige, at der er jo 10 Aar at løbe paa, og Loven skal efter den højtærede Handelsministers Forslag revideres i 1926, saa kan man til den Tid se, hvorledes det staar.

Det, jeg her har sagt, vil jeg paa ingen Maade have betragtet som en Indvending i og for sig mod Lovforslaget. Jeg mener ligesom andre ærede Talere, at vi selvfølgelig skal fremme det, men rigtignok paa den bedst mulige Maade, og hvis de Betragtninger, jeg har gjort gældende, har noget paa sig, synes jeg, der maa tages ganske anderledes fat, end det sker i Lovforslaget; men har de intet paa sig, er jeg noget tilbøjelig til at mene som den sidste ærede Taler, at saa er Lovforslaget ikke saa særdeles nødvendigt, for saa kunde Sparekasserne nok indrette de to Afdelinger uden egentlige Lovbestemmelser.

Handelsministeren (Tyge Rothe): Jeg takker de ærede Ordførere for Venstre, det konservative Folkeparti og Socialdemokratiet for den velvillige Modtagelse, de har givet dette lille Lovforslag. Jeg forstod paa

den ærede sidste Taler, at han ikke var fuldt tilfreds med Lovforslaget, og at han, selv om han vel ikke vilde stemme imod det, mente, at det paa flere Punkter var noget mangelfuldt. Jeg skal, da Sagen vel skal i Udvalg, indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, idet jeg i øvrigt — hvad jeg allerede gjorde ved Lovforslagets Forelæggelse — erklærer mig villig til at forhandle om Enkeltheder i dette kommende Udvalg.

Jeg har den Opfattelse, at der i det store og hele er Enighed om det principielle Grundlag for Lovforslaget, og at det nærmest er om Enkeltheder, man ønsker at forhandle nærmere i Udvalget. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Green) mente, at § 1 i Lovforslaget var en Indskrænkning af den danske Sparekasselov af 4. Oktober 1919, idet der stod tilføjet „i dansk Krønmønt“. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han mente, at det ogsaa var ret overflødigt at tilføje dette. Jeg vil da gerne henvise til Bemærkningerne, som forklarer § 1, og hvoraf det fremgaar, at Modtagelse af Indskud i fremmed Mønt til Forrentning allerede efter den hidtil herskende Opfattelse maa antages at falde udenfor almindelig Sparekassevirksomhed, saaledes at denne Paragraf kun har til Hensigt at forebygge mulig Tvivl i saa Henseende. Jeg tror heller ikke, det er rigtigt, naar det ærede Medlem mener, at det er en Indskrænkning i den danske Sparekasselov af 4. Oktober 1919, idet jeg gaar ud fra — skønt jeg ikke ved, om dette Spørgsmaal har været fremme under Behandlingen i sin Tid —, at naar der i § 1 staar, at Sparekassernes Formaal er at modtage Penge til Forrentning, har man selvfølgelig kun tænkt, at det er danske Penge, der modtages til Forrentning, og at Indskud af fremmed Mønt maa betragtes som liggende udenfor almindelig Sparekassevirksomhed, naar denne fremmede Mønt skal forrentes.

Her kan jeg ogsaa til det ærede 18de landstingsvalgte Medlem (Brandes) sige, at naar det ærede Medlem fandt, at Ordene „til Forrentning“ var overflødige, saa mener jeg ikke, det er det, fordi der jo intet er til Hinder for, at de sønderjydske Sparekasser kan modtage Reichsmark i Depot, altsaa ikke til Forrentning. Naar det ærede Medlem mener, at det er usandsynligt, at man vil deponere sine Reichsmark, giver jeg ham ganske Ret i, at det er usandsynligt, at man vil give Afkald paa den Rente, man kan faa af dem; men man kunde dog tænke sig, at en Mand, der har en Del Reichsmark, ikke ønsker at omsætte